

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

כי תשא ■ ט"ו אדר א' תשע"ד 63

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

התורות שנלמדו השבוע: נ"ד-נ"ה			
לוח העמוד היומי			
יום	התאריך בחודש	העמוד בליקו"מ	ליקו"מ חזרת
שבת	ט"ו	סה	ל
ראשון	ט"ז	סה	ל"א
שני	י"ד	סו	ל"ב
שלישי	י"ח	סו	ל"ג
רביעי	י"ט	סז	ל"ד
חמישי	כ'	סז	ל"ה
שישי	כ"א	סח	ל"ו

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

עפ"י הדרך היומי בליקו"מ

חושן משפט הל' עדות ב' - ד'

א. כְּשֵׁאִישׁ אֶחָד אוֹמֵר שֶׁקָרַע אֶת הַפָּנִים גָּדוֹל כֵּן כָּף כְּמוֹ שְׁנַיִם כְּשֶׁמַּעֲיָדִים יֵחַד עַל דָּבָר אֶחָד בְּשֶׁקֶר, חֵס וְשָׁלוֹם וְזֶה הַפָּנִים מְגִיעַ בְּשֶׁרֶשׁ נִשְׁמַת יִשְׂרָאֵל. (ב - ג)

"עַל כֵּן אִין יִשְׂרָאֵל חֲשׂוּדִים עַל זֶה שְׁשֵׁנִים יַעֲיִדוּ שֶׁקָרַע, חֵס וְשָׁלוֹם, כִּי זֶה כָּל שֶׁדָּבָר הַנוֹגֵעַ בְּשֶׁרֶשׁ אִין יִשְׂרָאֵל חֲשׂוּדִים עַל זֶה."

ב. שְׁנַיִם אִין וְכוּלִים לְהִתְחַבֵּר יֵחַד כִּי אִם בְּדָבָר אֶמֶת. (ב - ג)

ג. כְּשֵׁיֶשׁ פָּנִים בְּהַבְרִיאָה עַל יְדֵי הַשֶּׁקֶר, חֵס וְשָׁלוֹם, בְּחִינַת עֲמֻלָּק אַזִּי, כְּבִיכּוֹל, מְגִיעַ הַפָּנִים בְּבַחֲיִנַת שֵׁם ה'. (ב - ד)

ד. כֵּן מִי שֶׁמַּעֲיֵד עֲדוּת אֶמֶת הוּא בְּבַחֲיִנַת הַתּוֹרָה שֶׁהִיא אֶמֶת. (ד - ב)

ה. הַתּוֹרָה הִיא עֲדוּת גָּדוֹל עֲלֵיו וְתִבְרָךְ, כִּי מִי שֵׁיֶשׁ לוֹ מִחַ אֶמֶתִי בְּקִדְקִדּוֹ יוֹכֵל לְרִאוֹת בְּעֵינָיו שֶׁכֵּל הֵיטֵב אֶת מִצִּיאוֹתוֹ וְאֶחָדוֹתוֹ וְיִחַדוּ וְתִבְרָךְ עַל יְדֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה. (ד - ב)

"כֵּן בְּעֵינֵי דַעָה וְשֶׁכֵּל אֶמֶת יַעֲיִדוּ וְיִגִּידוּ שְׂאֵי אֶפְשָׁר בְּשׂוּם אֶפְן בְּשׂוּם שֶׁכֵּל לְבָדוֹת תּוֹרָה כְּזֹאת מִלֵּב, חֵס וְשָׁלוֹם. כִּי מֵהֵיכָן לֹקֵחִין תּוֹרָה כְּזֹאת? מִן בְּרֵאשִׁית עַד לְעֵינֵי כֵּל יִשְׂרָאֵל עִם כֵּל דְּקִדְוִיקָה וּפְרָטִיָּה וְכוּ' וְכֵן שְׂאֵר הַסְּפָרִי גְבִיאִים וְכַתּוּבִים וְכֵן הַשֵּׁ"ס וּמְדַרְשִׁים וּמְפָרְשֵׁיהֶם וְכֵן הַפְּלֹפְלוֹים וְהַחֲדוּשִׁים שֶׁבָּהֶם, וְכֵן סִתְרֵי הַתּוֹרָה שֶׁגִּלוּ הַנְּשֻׁבִ"י וְתַלְמִידָיו וְהָאֲר"י זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, וְכֵן הַגְּבוּרוֹת וְהַנּוֹרָאוֹת וְהַנְּפִלְאוֹת שֶׁבָּהֶם אֲשֶׁר תִּסְמָר שְׁעֵרוֹת רֹאשׁ הָאָדָם הַמַּעֲיֵן בָּהֶם אֶפְלוּ <<<<

מעלת הלימוד

מִי יִתֵּן וְיִזְכְּנֵי ה' יִתְבָּרַךְ שֶׁאֶסְפֵּר לָכֶם הַכֵּל לְמַעַן תִּבְיֵנוּ מִזֶּה נִפְלְאוֹת הַשְּׁגָחָתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאִיךָ הוּא יִתְבָּרַךְ מִחֲדָשׁ בְּטוֹבוֹ בְּכָל יוֹם תְּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית, וּמְצַמֵּם אֶת עַצְמוֹ מֵאִין סוּף עַד אִין תְּכֵלִית בְּכָל מַעֲשֵׂה דְבוּר וּמְחֻשְׁבָּה שֶׁל כָּל אֶדָם כְּפִי הַמְקוֹם וְהַזְּמַן וּמְרַמְזוֹ לוֹ רְמִזִּים וְכוּ' וְכוּ' (סִימָן נ"ד), "גִּיּוּוֹאֵל וְאִם שְׁוֹאֵגִין מִיר אַז מִיר הָאֲבִין אַזוֹנֵס גִּיהֶעֶרֶט" (אהה, מה אנו שותקים ששמענו כזאת), עַל כֵּן דְבוּר וְדְבוּר צְרִיךְ כָּל אֶחָד לומר אֶלף פְּעָמִים אֶלְמֵלָא לֹא אֶתִינָא לְעֵלְמָא וְכוּ'... וְאוֹתֵנוּ יְשִׁיב לְקִיָּם בְּאֶמֶת אֶת דְּבָרֵינוּ הַקְּדוּשִׁים הַנְּאֻמְרִים בְּאֶמֶת, וְזֶה נַעֲשֵׂה בְּכִלְיִית וּבְפְרָטִיּוֹת בְּכָל אֶדָם וּבְכָל זְמַן וּבְפְרָטִי פְרָטִיּוֹת בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת, מֵה אִמְר לָכֶם בְּנֵי חֲבִיבֵי וְכֵן אֲנִשִׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַנְּאֻמְנִים, שִׁימוּ לְבַבְכֶם הֵיטֵב מֵה נַעֲשֵׂה עִם הָאָדָם בְּעוֹלָם הָעוֹבֵר בְּצַל הַפּוֹרֵחַ הַזֶּה, אֲשֶׁר הַכֵּל יוֹדְעִים שֶׁהָעוֹלָם הַבֵּל הַבְּלִים הַכֵּל הַבֵּל. (עלים לתרופה - קס"א)

תורה נ"ד - ויהי מקץ זכרון

מסרים שמימיים

מעשה - המציאות הגשמית שמתגלגלת עם האדם, דברים שקורים לו, מאורעות שמתרחשים סביבו, בכלום לבושים ושזורים רמזים נפלאים. אך יש לזה תנאי---

עשה לך רב

אם האדם יקבע, רק כפי ראות עיניו, את הרמזים והמסרים שהשם מאיר לו, ויחשוב שכל דבריו הם הארות שמימיות ואמת לאמיתתה, הוא יהיה בסכנה גדולה עד מאוד! כי הרי כמה כל אחד להוט אחר תאוותיו ורצונותיו, ואיך יכול האדם להבטיח לעצמו, שהוא לא מטעה את עצמו?

לכן ראשית כל עליו לקיים את מאמר חז"ל "עשה לך רב", לילך אפילו למרחקים כדי לשמש ולקבל מתלמידי חכמים.

"איזהו חכם הלומד מכל אדם. ובודאי אין פונתו שישתפק בזה לבד במה שילמד מכל אדם ולא ילמד מרב כלל, כי הלא כבר הזהירנו רבותינו זכרונם לברכה: 'עשה לך רב וקנה לך חבר'. ואמרו שכל מי שאינו משמש תלמיד חכם אפילו קרא ושנה וכו' הרי זה עם הארץ. וכמה וכמה הפליגו רבותינו זכרונם לברכה לילך ולבקש רב וחכם אפילו במרחקים וכל החכמים שבעולם פלם קבלו מרבם שקבלו מרבם עד רבי הראשון שהוא משה רבנו עליו השלום. אך פונת התנא הוא איזהו חכם שכבר קבל החכמה פראוי מרבו האמתי עד שראוי לקרות אותו גם כן בשם חכם הוא הלומד מכל אדם."

ס"ק ב': "כל יום יש בו מחשבה דבור ומעשה, והקדוש ברוך הוא מצמצם אלקותו מאין סוף עד אין תכלית. עד נקדת המרפז של עולם הגשמי שעומד עליו, ומזמין לו לכל אדם מחשבה דבור ומעשה, לפי היום ולפי האדם ולפי המקום. ומלביש לו בזאת המחשבה דבור ומעשה שמזמין לו רמזים כדי לקרבו לעבודתו. כן צריך להעמיק מחשבתו בזה, ולהגדיל בינתו, ולהבין מהו הרמיזות בפרטיות, שמלבש בזאת המחשבה דבור ומעשה של זה היום, שהזמין לו השם יתברך. הן מלאכה או משא ומתן, וכל מה שמזמין לו השם יתברך בכל יום, צריך להעמיק ולהגדיל מחשבתו בזה, כדי להבין רמיזותיו של השם יתברך."

אך ההגדלות השכל בזה, צריך להיות במדה, שלא יצא מגבול הקדשה. רק לפי שכל אנושי שלו, כן יגדיל המחשבה בזה. וכן לא יסתפל בזה למעלה ממדרגתו, כי 'במפלא ממך אל תדרש'."

רמזים

פלאי פלאות... כל-אחד, בכל עת, מקבל רמזים וההארות הישר מאת מהשם יתברך. רמזים שמטרתם היא אחת, להרים אותו ולרומם אותו, לקרבו אל השם.

הרמזים שהאדם מקבל, הינם בכמה דרכים: מחשבה - המחשבות שעוברות על האדם, הבזקים שמאירים לאדם במחשבתו. יש בהם הארות מאיתו יתברך.

דיבור - בכל הדיבורים שנכנסים אל-תוך אוזניו, יש בהם רמזים נפלאים לקרב ולהדריך את האדם בדרך הישר והנכון.

אם כן, אחרי שהאדם זכה לקבל מחכמת רבו, עד כדי שראוי הוא שיכנו אותו בשם "חכם"... בזכות החכמה שקיבל מרבו, הוא יודע איך לראות ולהבין את הרמזים בכל דבר.

"כי מי שקבל חכמת רבו פראוי על ידי שיהיו הרמזים שלו אזי הוא יכול ללמוד מכל אדם ולהבין מפלס רמזים להתקרב לה' יתברך וכמו שכתב אדוננו מורנו ורבונו זכרונו לברכה (בהתורה ויהי מקץ זכרון סימן נד) שה' יתברך מצמצם את עצמו מאין סוף ועד אין תכלית ומרמז לכל אחד רמזים בכל יום להתקרב לעבודתו על ידי כל מחשבה דבור ומעשה וכו'.

אבל להבין כל זה צריכין להיות בקי מאד בדברי התורה שקבל מרבו עם הרמזים שבהם. ואז יוכל למצא דברי תורתו הקדושה בכל השיחות שבעולם עד שילמד ויבין מהם חכמות ועצות אמיתיות להתקרב לעבודתו יתברך. כי בכל השיחות שבעולם יש בהם תורה נעלמת רק שצריכין לתת לב לזה ולהיות בקי היטב בחדרי התורה שקבל מרבו. (כמו ששמעתי ממנו זכרונו לברכה, שמי שבקי היטב בדברי תורה יכול למצא בכל השיחות דברי תורה וכו'). וכל זה אי אפשר לקבל כי אם על ידי הרמזים הנ"ל שעל ידי זה יכול ללמוד מכל אדם ולהיות חכם באמת עד שיבין איך להציל את עצמו ולהשאר על עמדו שזה עקר החכמה בידיעו."

כי-אם ברטום

"עיקר ידיעת הדרך הישר באמת לאמתו אי אפשר להורות בפרוש כי אם ברמז, בבחינת: 'אשכילך ואורך בדרך זו תלך אינצה עליך עיני'. כי אי אפשר לבאר ולפרש כל המבוכות והטעותים שיש בהליכת הדרכים אפלו בגשמיות. כי מכל דרך ודרך מתפצלים ומתפרשים כמה וכמה דרכים נבוכים מן הצד שאפשר לתעות בהם.

מכל שכן וכל שכן בענין דרכים ונתיבות ברוחניות בעבודת ה', שאי אפשר בשום אופן לבאר ולפרש לכל אחד ואחד הדרך הישר בכל יום ובכל עת להיכן יפנה להציל נפשו ממה שצריך להנצל. כי יש דרך ישר לפני איש ואחריתה דרכי מות, כי אין צדיק בארץ וכו' ולא יחטא, אשר על ידי כל חטא וחטא חס ושלום תעה מהדרך, וכמו שאנו מתודים בכל יום 'תעבנו, תעינו' וכו'. ואיך אפשר לבאר ולברר איך לשוב אל הדרך הישר. על כן אי אפשר לבאר בפרוש הדרך הישר בכל עת ובכל הלוח ותנועה, כי אם ברמז, שמרמזין להאדם בכל עת בדרך זו ילך."

האדם על-ידי חטאיו, אינו ראוי כלל, שיוור לו את הדרך הנכון והאמיתי. אך ברחמי השם האין-סופיים מרמזים משמים לאדם היכן נמצאת האמת. ואיך יזכה עכשיו, ברגע זה, לשוב ולהתקרב לה' כראוי...

"כי הגלגלים סובבים בכל יום ובכל עת ובכל שעה שממש נמשכין כל השנויים שבעולם שה' יתברך מסבב בעולמו, שהם חס וקר קיץ וחרף וכו'. וכן השנויים בפרטיות בכל יום ובכל אדם ובכל מקום. והכל בשביל לרמז רמזים להאדם שישוב אל הדרך הישר באמת

>>>> מי שאינו מבין לתכליתו, עם כל זה מעט דמעט שמתנוצץ לו מדבריהם הכל יודו ויאמרו שאי אפשר לבדות, חס ושלום דברים פאלה מלב בשום אופן."

ו. צריכין לחלק את האור דיקא, לחלקו לחלקים, כדי שיוכלו הכל לקבלו כדי להודיע לכל באי עולם יחודו ומלכותו אשר בכל משלה. (ד - ג)

ז. כל התורה שהיא פרשיות וסדרים ותבות ואותיות הם כלם צמצומים נפלאים להאור הגדול כדי שנוכל לקבלו. (ד - ד)

ח. על ידי תפלין נמשכין המחין. (ד - ד)

ט. החיות כפי השגת החכמה הקדושה של התורה, כי החכמה תחיה. (ד - ד)

י. צריכין להתגבר בכל פעם לשבר הקלפה החופה על המוח שהיא בחינת ערלה דחפיה על ברית ואז יכולין לעשות פלים וצמצומים לקבל האור בבחינת חלקת אלפים למאות שהוא בחינת תחית המתים. (ד - ד)

יא. עקר זהמת הנחש הוא השקרים שהוא בחינת כפירות שמסבבין ומכסין על האמת והאמונה. (ד - ה)

יב. אסור שיהיה ענו שוטה שיהיה לו ענוה פסולה, כי אף על פי שצריכין להיות קטן בעיניו לפני כל אדם שבעולם, אף על פי כן אסור לו לזוז מן האמת, דהינו כל דברי אמת שזכה להשיג ולידע כפי מה שקבל מרבותיו אסור לו לבטל דעתו אפלו נגד הגדול שבגדולים. (ד - ה)

"כמו שראינו בכל בעלי הש"ס שאף על פי שבודאי כלם היו ענוים גדולים, אף על פי כן כל אחד היה חזק בדעתו מאד בכל דרכי התורה שהיו לומדים."

יג. כמו הנחש שהיה ערום מכל, שממנו כל הרמאות והשקרים והכזבים שבעולם, כמו כן ממש צריך התלמיד חכם האמיתי להתנהג בהאמת להיות נוקם ונוטר בשביל האמת כדי לגלות האמת בעולם. (ד - ה)

יד. הבעל דבר מתלבש עצמו בכמה דרכים ובכמה מיני אנשים אפלו בגדולים וכשרים ומטעה ומרמה אותן בכמה דרכים עד שחולקין על האמת ומעלימין <<<<

כפי אותו היום והשעה כפי מה שמרמזין לו בכל עת. שמרמזין להאדם בכל עת לשוב לה' יתברך. והכל על ידי השנויים הנעשים בכל יום על ידי תנועת הגלגלים שהקדוש ברוך הוא מנהיג אותם בחכמה נפלאה בכל עת ומחליף את הזמנים ומסדר את הפוכים במשמרותיהם בקיע פרצונו וכו', הכל כדי לרמז להאדם את הדרך הישר שצריך לשוב בו באותה העת והשעה."

דעת

והעיקר הוא הדעת!!! - לדעת שבכל יום יש התגלויות חדשות, הארות חדשות, כל יום זה משהו חדש, משהו מיוחד. בכל יום הולכים קדימה-- העולם הולך ומתקדם, העולם בכל יום נהיה משהו חדש חדש, לגמרי לגמרי, משהו שלא היה מעולם.

מתגלים בכל יום חידושים ודברים נפלאים שלא היו מעולם, בכל יום יורדים אורות, כלים, דרכים ונתיבים חדשים, שכל אחד יוכל לבחור בטוב ולהתקרב לה'.

"הפלה, שהעקר הוא אור דעת האמיתי כמו שאומרים בכל יום ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית, שזה העקר שצריכין להאמין שאין הקדוש ברוך הוא עושה דבר אחד שתי פעמים, מכל שכן פעמים אין מספר, שמיום בריאת שמים וארץ הוא מעביר יום ומביא לילה וכו' גולל אור וכו' וגולל חשך מפני אור וכו' בכל יום ויום בחכמה נפלאה כזאת ומי בער ולא ידע וכסיל ולא יבין את זאת, איך שיך שחכם כזה יעשה חכמה נפלאה כזאת פעמים אין מספר בלי התחדשות נפלאה בכל פעם. ובשביל תכלית נצחי וקיים לטובת כל הברואים לנצח.

אך באמת אנו מאמינים שהוא יתברך עושה חדשות בכל עת ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית. מחדש ממש, שבכל יום נעשים חדשות נפלאות ממש שלא נעשו מעולם, וכמוכא בדברינו בשם העץ חיים מהשנויים שנעשים בכל עת ורגע, וכמו שכתוב בהתורה ויהי מקץ וכו' (סימן נד), וכל עקר פונתו יתברך לרמז ולעורר כל בני אדם לרצונו יתברך. ובזה שאנו משימין לב לזה ומאמינים בזה בלב שלם, בזה דיקא מאיר כל יום ויום בתוספת אור יותר... כי הבחינה חפשית והשם יתברך עושה חדשות נפלאות בכל יום ובכל עת ובכל שעה באופן שיתעורר האדם להסתכל על האמת לאמתו.

ואף על פי כן אינו מגלה הכל לגמרי, רק באופן שיהיה נשאר להאדם בחירה, אך בחכמתו וטובו הנפלא מחדש בכל יום מעשה בראשית באופן שתהיה מדה טובה מרבה שיתגלה הארת רצונו בכל פעם יותר עד שבכל יום ויום נתעוררין כמה וכמה לשוב לרצונו יתברך עד שסוף כל סוף ישובו הכל אליו ויתגלה הרצון לעין כל."

לחזק לבבו

בכלל זה כלול גם--- לידע ולהאמין שבכל מצב ובכל מקום, השם יתברך מלווה את האדם. גם כשנראה שהכל מוסתר והכל חשוד, גם שם, השם יתברך נמצא ומחזק את האדם, ועל האדם להתחזק לעשות את שלו. המשך בעמ' הבא

עפר ואפר

באיזו תפילה מסיימים את השמונה-עשרה, ומדוע?

"וזהו בחינת עפר ואפר הנאמר בפרה. כי בחינת התפלה, צריכה לבחינת עפר ואפר. כי צריך להכניע הרע, הן בפרט הן בכלל, תחת הטוב... גם צריך לתקן בתפלתו בחינת שלש קולות..."

כי בשאדם עומד בהיכל המלך, ומבטל את עצמו מכל וכל, ואין רואה שום דבר, אלא את המלך רואה. בודאי כששומע איזהו חרפה ובוזי, הוא מפרש את החרפה והבוזי לפרוש של כבוד להמלך. כי איך אפשר שיבוא אחד לתוך היכל המלך, ויבזה את המלך, אלא בודאי אלו דברים הם דבורי כבוד. ומתבונן בהדבורים איך לפרש ולצרף אותם, שיתהוו מהם כבוד להמלך. ואין לחשב, שפא אלו החרפות עליו נאמרים. זה אינו, כי מי הוא, הלא ישותו נתבטל, ואין פאן אלא המלך בעצמו..."

האדם נברא בעולם - לתקן את הכל, יהודים וגויים. כל אדם יכול בחדרי חדרים לתקן את כל העולם כולו, ולא צריך שיקראו לו משיח, אם הוא רק ידע שהוא עפר ואפר... כי האדם הוא כלי, הכולל את כל הבריאה, ועל ידו נתקן כל העולם.

מהי התפילה אחרי שמונה עשרה? אחרי תשע עשרה ברכות, מה מבקשים? 'ונפשי כעפר לכל תהיה'!!! אם האדם אחרי תשע עשרה ברכות כבר מנופת, והוא "לא יכול לעבור דרך הדלת" מרוב שהוא מנופת, הנזק שלו לא שווה את הכלי. אותו אדם נכנס לכזה עולם הדמיון, הוא חושב מי יודע מי הוא?! התפלל שמונה עשרה, קם ותיקן, היה ער בלילה...

אחרי כל השמונה עשרה במקום להתפלל להיות ער בלילה, התפילה היא: 'ונפשי כעפר לכל תהיה'. הכל הוא הכנה להגיד 'ונפשי כעפר לכל תהיה'. אם האדם אוכל ושותה אחרי זה הוא לא יכול להגיד 'ונפשי כעפר לכל תהיה', לכן נותנים לו לילה שלם לעשות תשובה על כל העבירות, על כל הפגמי ברית, פגמי עיניים, פגמי תאוות אכילה. עכשיו בבוקר תגיד: 'ונפשי כעפר לכל תהיה'.

התפילה שמתפללים שלוש פעמים ביום, כל השמונה עשרה, כל העבודה היא לזכות להיות 'עפר ואפר', כמו אברהם אבינו שאמר: 'ויאנכי עפר ואפר'. וזה שכתוב: "הכל היה מן העפר והכל שב אל העפר" (קהלת ג-כ), כי הכל בא מן העפר, הוא מביא את הכל, והוא מחזיר את הכל, והוא בורא את הכל. אז נדרש מהאדם לדעת להיות עפר.

כתוב: 'וייתרון ארך בכל הוא, מלך לשדה נעבד' (קהלת ה-ח), מתי זה היתרון שלך? כשאתה ארך, עפר ואפר, והשדה נעבד ושב אל העפר! וכשהאדם עפר, אז הוא עושה פירות... מי שעפר עושה פירות, בעפר אפשר לשתול. על קרש, על ברזל, אי אפשר לשתול שום דבר. רק על עפר...

יש לו לב זהב, מה יעזור לב זהב?! אדם שרוצה שיהיה לו לב בשר, צריך קודם להיות עפר! ברגע שהוא עפר, אז הוא יכול להצליח, יהיה פירות, יהיה דברים נפלאים. אז האדם ידע ללמוד, יהיה ממנו דברים נפלאים.

כל זה בזכות אברהם אבינו, שזכה להיות עפר ואפר. ה' אמר לו, זרעך יהיה דומה לך. כי הברכה של הבן אדם שהזרע שלו יהיה כמוהו שהוא יהיה עפר, והבנים יהיו עפר. 'ונשמתי את זרעך כעפר הארץ' (בראשית יג-טז), אתה עפר, גם הם יהיו עפר, לסבול את כל הבזיונות ואת כל העלבונות, באהבה ובשמחה: 'הנעלבים ואינם עולבים, שומעים חרפתם ואינם משיבים, עושים מאהבה ושומחים ביסורים'. וזה עיקר התולדות של הצדיקים, ללדת בנים שיהיו עפר ואפר.

וזה העיקר... להיות עפר ואפר, שתמיד מבזים אותנו. והצדיק האמת הוא עפר ואפר ומתבייש כל שניה יותר מהרשע הכי גדול. כמבואר בשבחי הר"ן: "ובאמת אפילו מי שעבר על כל התורה כולה, חס ושלום, כמה וכמה פעמים, וכשזה האיש נתעורר בתשובה באמת, שאז בוודאי כשמסתכל בעצמו היכן הוא בעולם בוודאי יש לו לב נשבר מאוד ויש לו רחמנות גדול מאד על עצמו בהכנעה גדולה וכו', ואין צריך להאריך בזה בדבר המובן מעצמו, אף על פי כן, אפילו זאת הרחמנות והלב נשבר של הבעל תשובה הנ"ל לא יגיע לחלק מאלף ורובה של גודל הרחמנות והלב נשבר בהכנעה גדולה וכו' שהיה לרבינו זכרוננו לברכה בכל פעם ופעם קודם שבא לאיזה השגה." (שבחי הר"ן - ל"ג)

המשר עמנו קודם ת"ד
"החכם עיניו בראשו לדעת ולחזק לכבו לילך עם דברי תורתו הקדושה, שכבר הזהיר אותנו לשום לב לכל המחשבה דבור ומעשה שעובר על האדם בכל יום, כי השם יתברך מצמצם את עצמו בהם כפיכול ומרמז רמזים לכל אדם כפי המקום והזמן וכו' וכו' כמבאר בהתורה ויהי מקץ זכרון סימן נ"ד אשרי שילך בזה תמיד! כי אין שום פטור בעולם. וחלילה לפטר את עצמו עתה מתורה ותפלה דרך שנמצאים הטועים בזה, לא באלה חלקנו כי אף על פי שנמצאים עתה בטולים הרבה מחמת הצרות רחמנא לצלן, אף על פי כן לעמת זה צריכים עתה להתעורר ביותר בהתגברות יותר מאחר שרואים בעינינו מה שרואים השם יתברך ירחם השם יתברך ירחם... העקר הוא היום אם בקלו תשמעו היום דיקא ויהי אף שיהיה".

תשובה

"תשובה" - יתבונן בכל מחשבה דיבור ומעשה שלו למצוא בהם רמזים לעורר נפשו לשוב להשם יתברך באמת. ולהתחדש בעבודת השי"ת, ולמקליו ולמבזי-נפשו, ידום וישתוק, ובה יכניע הרע שבדמו ויתכפרו כל עוונותיו ויתהפכו לזכיות." (עוד בענין תשובה על-ידי רמזים, עיין להלן בליקוטי תפילות, במדור לעשות מתורות תפילות.)

1. חגיגה י"ג. 2. ליקוטי הלכות או"ח - נטילת ידים לסעודה ובציעת הפת 1 - נ"י. 3. ליקוטי הלכות או"ח - ברכת הודאה ה - ת. 4. ליקוטי הלכות או"ח - ברכת השחר ה. 5. עלים לתרופה - ל"ב. 6. הנהגות צדיקים - סדר היום מרבי יצחק ברייער.

לעשות תורות תפילות

וזכני שאזכה להבין בכל עת ובכל שעה ובכל מקום שבעולם את כל הרמזים שאתה מרמז לי בכל עת להתקרב לעבודתך באמת. כי בחסדך הגדול אתה מצמצם אלקותך מראשית נקודת הבריאה, שהוא תחלת האצילות עד סוף נקודת המרכז של עולם העשיה הגשמי הזה, מאין סוף עד אין תכלית. ואתה מצמצם ומרמז רמזים לכל אדם בכל מקום ובכל עת לקרבו לעבודתך, לפי המקום ולפי השעה ולפי האדם. עזרני וזכני ותפתח את דעתי שאזכה להבין היטב באמת את הרמזים האלה, למען אזכה לשוב אליך באמת, להיות כרצונך תמיד מעתה ועד עולם. (לקוטי תפילות ח"א - ד"ד)

>>>> ומסתירין אותו ומשם נמשכין כל מיני מחלקת שבעולם, בפרט המחלקת שפני התלמידי חכמים וכל אחד אומר שחפץ בהאמת ואף על פי כן האמת הוא אחד. (ד - ה)

טו. התלמיד חכם בקדשה צריך להיות נוקם ונוטר פנחש שלא יכון בשביל הנאת עצמו וכבודו כלל כי אם למען האמת לבד ואז הוא תלמיד חכם. (ד - ה) "אזי ה' יתברך עוזר לו שיחלק האלפים למאות פדי שימשיך האור במדה פדי שיוכלו קטנים לקבלו פדי שיוכל להאיר ידיעת אמתתו יתברך בכל הניצוצות הנפילין להחיותם ממיתתם בבחינת תחיית המתים."

לפי ההידוש שאדם מחדש בתורה, כן נמשך לו הארה פקדושת ארץ ישראל.

(ארץ ישראל - ב' ח"ב)

"ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק" - הוי 'ואוהבו שחרו מוסר', כיוצא בו היה יצחק משחר מוסר ליעקב. **שלמדו יצחק תורה, ויסרו בבית תלמודו. שנאמר: "ויעקב איש תם וגוי" ולמד מה שלמדו אביו, ואחר-כך פירש מאביו ונטמן בבית עבר ללמוד תורה.**

לפיכך זכה לברכה וירש את הארץ, שנאמר: "וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען" - ואף יעקב אבינו ייסר את בניו, ורידה אותם, ולמדם דרכיו שלא היה בהם פסולת. שכן כתיב: 'ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה וגוי' - השוון כלם ליעקב, שכולם צדיקים כיוצא בו היו, הוי: "ואוהבו שחרו מוסר" (מדרש רבה שמות א - א)

בזכות התורה שפמשיכין, זוכין לארץ ישראל... ודע, שעל ידי כחות הרוחניות הנבראים מאותיות התורה שחדש, הפחות האלו הן הן מלאכים ממש, והן מקבלין הכח מאדם כדי לענש הרשעים בחרב וקטלא, והן נבראים בבחינת: "אדני יתן אמר המבשרות צבא רב", והן מענישין את הרשעים, בבחינת: "כי מלאכיו יצוה לך נכו", על שחל ופתן תדרך" נכו. (ליקוטי מוהרי"ן - תורה כ')

'הנחמדים מזהב ומפז רב', וזהב הארץ ההיא טוב מלמד שאין תורה כתורת ארץ ישראל ואין חכמה כחכמת ארץ ישראל. (מבואר שתורה וארץ-ישראל הם ענין אחד) (מדרש רבה ויקרא יג)

יראה כי בתחלה לא זכו אבותינו אל ארץ הקדושה אלא לכשיהיה להם זרע צדיקים הם ירשוהו בצירוף ב' זכיות: זכות האבות והבנים יחדיו יהי תמים. אמנם אחר מתן תורה עלו ישראל לאותה מדרגה שזכותם לבד היה כדאי שירשו ארץ הקדושה וזכות אבותם היה נשאר לגמרי. על דרך 'אל ההרים לא אכל' - שאמרו חז"ל שלא אכל בזכות אבותינו. (מבואר שתורה וארץ-ישראל הם ענין אחד) (חתם סופר דברים א-ח)

למדת ההיחידות

פעם אחת הייתי עובר ממקום למקום ומצאני קסדור אחד, נתן לי שלום ולא הכירני, ואמר לי רבי מאיזה מקום אתה? ואמרתי לו מעיר גדולה של חכמים ושל סופרים ורבנן אני! ואמר לי רבי בוא ושב עמי במקומי שאני מראה אותך, ואני אתן לך חטין ושעורין ופולין ועדשין וכל מיני קטניות. ואמרתי לו בני אפילו אם אתה נותן לי אלף אלפים דינרי זהב אין אני מניח מקום תורה ואין אני דר במקום שאין בו תורה. ואמר לי רבי למה? ואמרתי לו שלא חרב העולם אלא מפני פשעה של תורה! ולא חרבה ארץ ישראל אלא מפני פשעה של תורה! וכל הצרות הבאות על ישראל אינו אלא מפני פשעה של תורה! משום שגדולה ורבה היא לפני הקדוש ברוך הוא פשעה של תורה, שהיא שקולה כנגד כל העבירות... (מבואר שלזכות לארץ-ישראל אי-אפשר, כי- אם בזכות התורה.) (תנא דבי אליהו זוטא - פרק א)

לעלוי נשמת עקא בת ר' אברהם אלימלך ז"ל

ס"ק א': ה' אלקי גדלת סאד הוד והדר לבשת עטה אור כשלקה נוטה שמים כיריעה" - כי צריכין לשמור סאד את הזכרון, שלא יפל לשכחה, בחינת מיתת הלב. ועקר הזכרון הוא לזכר תמיד בעלמא דאתי, שלא יהיה בדעתו, חס ושלום, שאין עולם אלא אחד. ועל ידי מה שפדבק סחשבתו בעלמא דאתי, על ידי זה נעשה יחוד ה' אלקי הנ"ל."

זכרון עלמא דאתי

הגאון ר' אליהו לאפיאן זצ"ל חלה על עיניו והיה צריך לעבור ניתוח, בעת הניתוח עלה לחץ הדם שלו באופן גדול מאוד, ופקעה לו עין אחת, והיה בסכנה נוראה, וכפסע היה בינו ובין המוות, ושכב כמה שבועות בבית חולים. הרבו אז לבקש רחמים בישיבות, וברוך ה' נשאר בחיים.

הרופא המפורסם, מגדולי רופאי העינים בעולם, ד"ר טיכו שהיה המנתח, התנצל אז, ואמר: "מה אנחנו אשמים כי יעלה לחץ הדם באמצע הניתוח על-אף שעשינו כמה פעמים בכמה ימים שלפני הניתוח כל הבדיקות - והיה הכל בסדר! אנו מחפשים כעת וחוקרים בכמה אופנים לדעת סיבת עליית לחיצת הדם, ולא מוצאים!!!"

אחרי כמה שנים - הוזקק מרן ז"ל עוד לניתוח במקום אחר בגופו, והניתוח הזה עבר בשלום ובמישור. כשבאנו אני

(ר' שלום שברון) ועוד אחד ממקורביו לבקרו - שכב במיטה ופניו ופניו מאירים ושמים, ובתוך השיחה אמר לנו בחיך על שפתינו: "אתם זוכרים וודאי כי בנייתו על עיני הייתי בסכנה גדולה! הסיבה לזה היה - כי קודם שעליתי על המיטה להניתוח, חשבתי בעצמי: 'הלא כעת דנים אותי למעלה, ואם כן צריך לעשות תשובה, והתחלתי לחשוב על מעשי בעבר, ואני זוכר כל מעשי בפרוטרוט מעת שהייתי ילד בן שתיים עשרה - עד עכשיו... (מרן ז"ל כבר הגיע אז לגבורות) ומכיון שחשבתי בעבר שלי - מובן ממילא כי גבר ועלה לחץ הדם, ונפלטתי בסכנה גדולה... לכן עכשיו - בנייתו הזה - כבר לא חשבתי כלל, וברוך ה' הכל עבר בשלום..."

אלו הם דבריו אז - והדברים מדברים לעצמם, ומי בעל לב לא יתעורר לקול תוכחה זו לנו: 'אוי לנו מיום הדין - אוי לנו מיום התוכחה!!' (לב אליהו)

הציליני מקליפת המן עמלק, וזכני לקדושת מרדכי ואסתר

קליפת המן עמלק זה תאוות ממון

מלכות המן עמלק, שהיא מלכות הרשעה, הוא בחינת מאסף ממון. כי מתגבר בתאוות ממון, כדי לתפס כל הניצוצות הקדושה. (ליקוטי מוהרי"ן - תו' נ"ו)

ונזכה להכניע ולשבר ולבטל ולמחות ולכלות ולעקור קליפת המן עמלק מן העולם, שהוא תאוות ממון, ולהוציא כל חיות הקדושה ממנו ולהשיב ולהחזיר כל הניצוצות הקדושים וכל חיות הקדושה לשרשם העליון שבקדושה, ולחזר ולעשות מהם תורה הקדושה. ונזכה להמשיך עלינו תמיד קדושת מרדכי היהודי ואסתר המלכה. ותעזרנו ותזכנו לגלות ולהאיר כל הגונון עלאין שיש בכסף וזהב ונחשת בקדושה ובטהרה גדולה כרצונך הטוב. (ליקוטי תפילות ח"א - נ"ו)

לקוטי מוהרי"ן

תורה נ"ה

לראות במפלתו של רשעים - אי אפשר כי אם על-ידי בחינת ארץ ישראל כמו שכתוב: "שב לימיני עד אשית אויביך הדם לרגליך" ו'ארץ-ישראל נקראת ימין'.

הספר הנדיר "יחוס הגדולים" מאת הרה"ח ר' שמואל הורביץ ז"ל מאתחיל מיוזמת 057-3155-466